

Nr druku **563-1**.....

Projekt Prezydenta Miasta
z dnia **18.09.2008**.....
Wpłynęło do Biura Rady Miasta
w dniu

1 E.

18.09.2008

Uchwała Nr
Rady Miasta Lublin
z dnia

**w sprawie nadania nazw ulicom położonym w granicach
administracyjnych miasta Lublin**

Na podstawie art.18 ust.2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zmianami) – Rada Miasta Lublin uchwała, co następuje :

§ 1

1.Ulicy oznaczonej nr 1 na załączniku graficznym nr 1 stanowiącym integralną część uchwały, nadaje się nazwę : **ul. Zdzisława Jamrożka.**

2.Ulicy oznaczonej nr 2 na załączniku graficznym nr 1 stanowiącym integralną część uchwały, nadaje się nazwę: **ul.Ignacego Czumy.**

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Lublin.

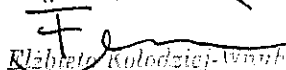
§ 3

Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Lubelskiego.

Przewodniczący

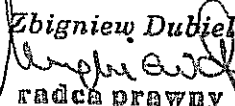
Rady Miasta

Zastępca Prezydenta Miasta Lublin

Elżbieta Kulodziej-Vinich

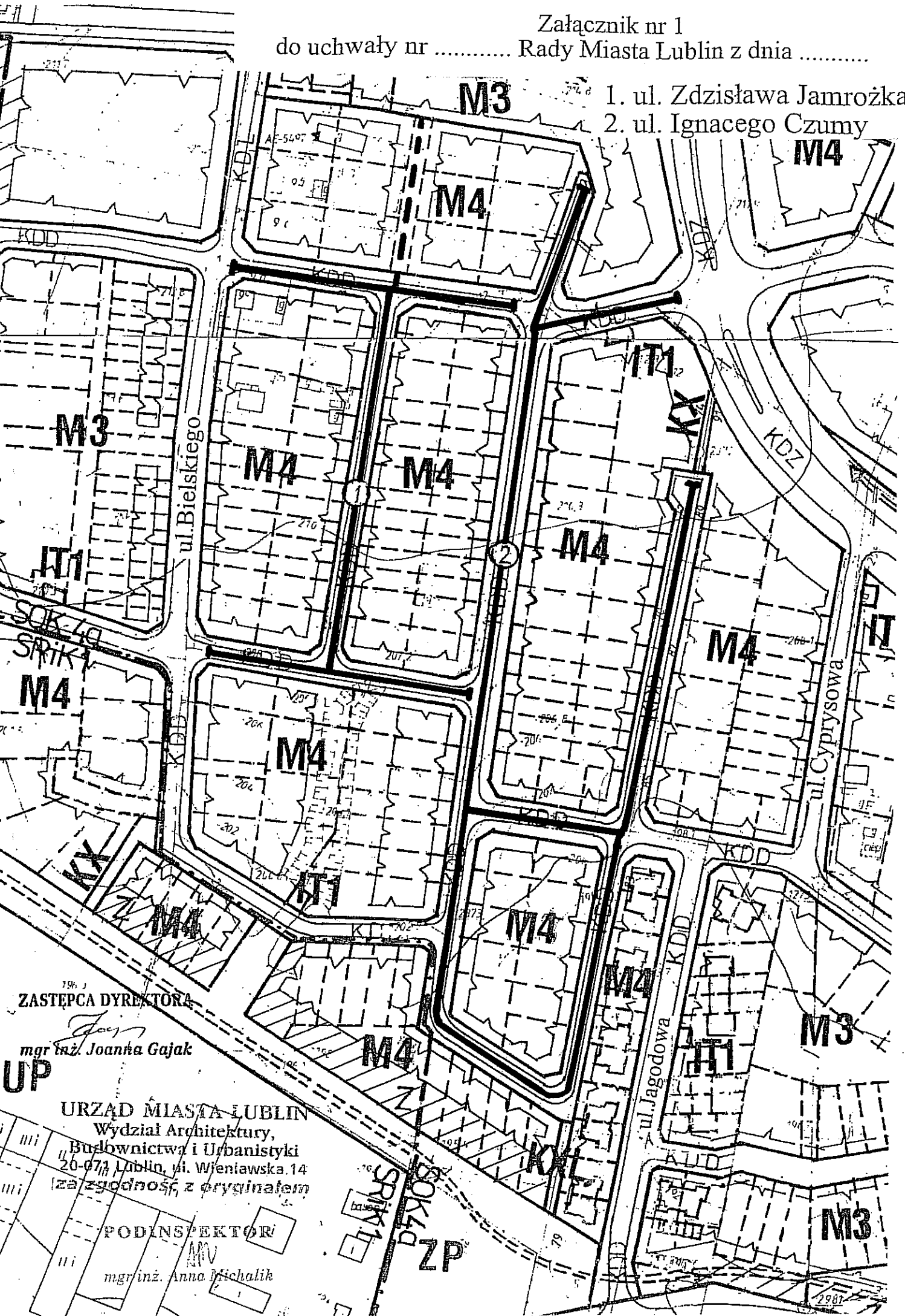
ZASTĘPCA DYREKTORA

mgr inż. Joanna Gajak

Zbigniew Dubiel
radca prawny

Załącznik nr 1
do uchwały nr Rady Miasta Lublin z dnia

1. ul. Zdzisława Jamrożka
2. ul. Ignacego Czumy

ZASTĘPCA DYREKTORA

Joanna Gajak
mgr inż. Joanna Gajak

UP

URZĄD MIASTA LUBLIN
Wydział Architektury,
Budownictwa i Urbanistyki
20-077 Lublin, pl. Wieniawska 14
(za zgodność z oryginałem)

PODINSPIEKTOR

Anna Michalik
mgr inż. Anna Michalik

ZP

2981

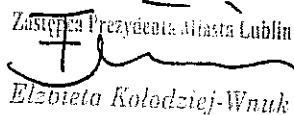
UZASADNIENIE.

Uchwalony Miejscowy Plan Zagospodarowania Przestrzennego powoduje powstanie nowych dróg publicznych - ulic miejskich.

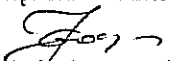
W rejonie proponowanych do nazwania ulic wybudowano 28 nowych budynków mieszkalnych dwulokalowych . Istnieje pilna potrzeba nadania adresów budynkom celem podpisania umów z Zakładem Energetycznym, MPWiK-iem oraz Zakładem Gazowniczym jak również zameldowania się lokatorów w nowych budynkach.

Propozycja uchwały wychodzi naprzeciw oczekiwaniom i potrzebom społecznym.

Nowe nazwy ulic nawiązują do dotychczasowego nazewnictwa ulic w tym rejonie miasta.

Zastępca Prezydenta Miasta Lublin

Elzbieta Kolodziej-Wnuk

ZASTĘPCA DYREKTORA

mgr inż. Joanna Gajak

UZASADNIENIE

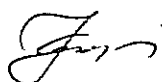
Zdzisław Mieczysław Jamrozek, ur. 4.V.1942 r. w Blizocinie pow. lubartowski, zm. 15.VI.1989 r. w Warszawie.

Mimo niepełnosprawności (niewidomy i dotknięty gościem postępującym), aktywny działacz opozycyjny. Wieloletni pracownik Spółdzielni Inwalidów Niewidomych im. Modesta Sękowskiego w Lublinie jako mistrz rzemiosła szczotkarskiego. Współpracował z opozycją od 1976 r., począwszy od zbiórki pieniędzy na rzecz represjonowanych robotników z Radomia. W styczniu 1977 r. wspólnie ze Stanisławem Witerem wystosował i upublicznił list - polemikę z tekstem Mariana Kuszewskiego na temat wydarzeń czerwcowych, opublikowanym na łamach „Trybuny Ludu”. W jego mieszkaniu przy ul. Hutniczej 20/5 od początku 1977 r. odbywały się spotkania z udziałem działaczy lubelskiej opozycji, m.in.: Zdzisława Bradla, Janusza Krupskiego, Mariana Piłki. Od października istniał tam Punkt Konsultacyjno-Informacyjny ROPCiO (Ruch Obrony Praw Człowieka i Obywatela) i pierwszy w kraju Klub Swobodnej Dyskusji.

W latach 1978-79 współorganizator akcji zbierania podpisów w Lublinie pod petycją w sprawie transmisji mszy w radiu i telewizji. Sygnatariusz dokumentów uczestników ROPCiO, m.in. w marcu 1979 r. listu – protestu do Wojewody Lubelskiego (wspólnie ze Zbigniewem Karpowiczem, Teresą Koprowską, Jerzym Malinowskim, Tomaszem Mrozem i Stanisławem Witerem) przeciwko odsłonięciu w Lublinie pomnika Bolesława Bieruta. Wrzesień 1978 r. członek Rady Zespołów Inicjatywy Obywatelskiej, grudzień 1978 r. członek Rady Funduszu Praw Człowieka.

Od września 1979 r. członek KPN. W swoim mieszkaniu prowadził Biuro Informacyjne KPN. W 1979 r. wybrany w skład Rady Politycznej KPN. W lutym 1980 r. zgłoszony na listę KPN, kandydatów do Sejmu PRL z Lublina (razem ze Stanisławem Franczakiem i Januszem Piotrowskim). W lipcu 1980 r. wspólnie z Januszem Piotrowskim przygotował „Raport o łamaniu praw człowieka i obywatela przez władze PRL na terenie miasta Lublina i okolic od połowy 1977 r. do 15 lipca 1980 r.”, przeznaczony dla uczestników konferencji KBWE w Madrycie. Od września 1980 r. członek NSZZ „Solidarność”.

Po wprowadzeniu stanu wojennego nie podejmował szerszej działalności podziemnej.

UZASADNIENIE

Czuma Ignacy Karol (1891-1963) przedwojenny poseł do Sejmu, autor preambuły do Konstytucji kwietniowej, profesor Katolickiego Lubelskiego, skazany i oskarżony za działalność antypaństwową.

Urodzony 22.X.1891 r. w Niepołomicach, woj. krakowskie. Po ukończeniu szkoły podstawowej i po uzyskaniu świadectwa dojrzałości w gimnazjum w Bochni wstąpił na Uniwersytet Jagielloński na Wydział Prawa. W czasie pierwszej wojny światowej został zmobilizowany do armii austriackiej. W 1915 r. dostaje się do niewoli rosyjskiej, którą spędza początkowo na Uralu, a potem na Ukrainie. Do niepodległego już kraju wraca po 4 latach tułaczki w 1919 r. Po powrocie z niewoli poświęcił się studiom na Uniwersytecie Jagiellońskim. W styczniu 1922 r. uzyskał tytuł doktora. Dwa lata później habilitował się. Po studiach przyjął propozycję pracy na KUL, gdzie w 1925 r. został profesorem skarbowości i prawa skarbowego na Wydziale Prawa i Nauk Społeczno-Ekonomicznych. W latach 1926-1928 pełnił funkcję dziekana tego wydziału. W latach 1938-39 profesor.

Od 1928 r. Czuma był członkiem Polskiego Stronnictwa Katolicko-Narodowego. W 1930r. uzyskał mandat posła.

Po zajęciu Lublina przez Niemców 11 listopada 1939 r. został aresztowany przez gestapo i osadzony w więzieniu na Zamku Lubelskim za prowadzenie działalności konspiracyjnej. W więzieniu przebywał 5 miesięcy, został zwolniony na wiosnę 1940 r. Po wyjściu na wolność wraz z rodziną wyjechał do Niepołomic, gdzie zaangażował się w organizację tajnego nauczania. W Niepołomicach przebywał do wiosny 1945 r. Po powrocie do Lublina podjął ponownie pracę wykładowcy na KUL.

Od 1949 roku Czuma był poddany agenturalnemu rozpracowaniu jako znany lubelski działacz katolicki, został zatrzymany 23 stycznia 1950 r.

W czasie śledztwa ustalano, że w latach 1945-46 Czuma ściśle współpracował z organizacją Wolność i Niezależność.

W sierpniu 1950 r. przed Wojskowym Sądem Rejonowym w Lublinie odbyła się rozprawa sądowa. Jak się można było spodziewać zapadł wyrok skazujący. Czuma otrzymał 10 lat więzienia, 5 lat pozbawienia praw obywatelskich oraz przepadek mienia na rzecz skarbu państwa. Z dekretu o amnestii z dn. 22 lutego 1948 r. zmniejszono karę pozbawienia wolności z 10 lat do 5. Sąd nie zastosował względem Czumy amnestii z października 1945 r. 25 lutego 1951 r. Czuma został przetransportowany do więzienia w Rawiczu. Po odbyciu 3 lat więzienia w styczniu 1953 r. Został zwolniony i powrócił do Lublina.

Czuma liczył na pomoc ze strony prymasa Stefan Wyszyńskiego. W czasie odwiedzin od rodziny otrzymał sygnał, że tak się dzieje. Prymas dokonał starań by w stosunku do Czumy zastosowana została amnestia z 1945 r. Po wyjściu na wolność poddany był pełnej kontroli ze strony lubelskich władz bezpieczeństwa.

Po październiku 1956 r. Czuma został zrehabilitowany, z tym że nie uzyskał prawa nauczania na wyższych uczelniach. Po interwencji prymasa Stefana Wyszyńskiego został zatrudniony na KUL. Pod naciskiem Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego z początkiem roku akademickiego 1960/61 przeszedł na emeryturę, ale nadal prowadził wykłady na KUL za zgodą rektora KUL. Zmarł 18 kwietnia 1963 r.

ZASTĘPCA DYREKTORA

mgr inż. Joanna Gajak